

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **V. H.**, nar. X., bytem n. 4, P. 5, doručovací adresa: P. J. 14, P. 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.3.2013 č.j. X., rozhodnutí č. I. ze dne 5.9.2011 č.j. X. ve spojení s rozhodnutím ze dne 10.10.2011 č.j. X., rozhodnutí č. II. ze dne 8.9.2011 č.j. X. ve spojení s rozhodnutím ze dne 12.10.2011 č.j. X. a rozhodnutí č. II. ze dne 20.7.2012 č.j. X. ve spojení s rozhodnutím ze dne 21.3.2013 č.j. X.,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované č. I. ze dne 5.9.2011, č.j. X. ve spojení s rozhodnutím ze dne 10.10.2011 č.j. X. **s e o d m í t á .**
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalované č. II. ze dne 8.9.2011 č.j. X. ve spojení s rozhodnutím ze dne 12.10.2011 č.j. X. **s e o d m í t á .**
- III. Žaloba proti rozhodnutí žalované č. II. ze dne 20.7.2012 č.j. X. ve spojení s rozhodnutím ČSSZ ze dne 21.3.2013 č.j. X. **s e o d m í t á .**
- IV. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21.3.2013 č.j. X. **s e z a- m í t á .**
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 24.5.2013 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále také ČSSZ) označeného číslem I. ze dne 5.9.2011 č.j. X, které bylo v řízení o námitkách potvrzeno rozhodnutím ČSSZ ze dne 10.10.2011 č.j. X., jímž byla žalobci zamítnuta jeho žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, resp. počínaje 1.5.2010 s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 a dále s přihlédnutím ke smlouvě mezi ČR a Chorvatskem o sociálním zabezpečení publikované pod Sdělením č. 82/2000 sbírky mezinárodních smluv, ke smlouvě mezi ČR a Srbskem o sociálním zabezpečení publikované pod Sdělením č. 130/2002 sbírky mezinárodních smluv, k Úmluvě mezi Československou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslavií o sociálním pojištění publikovanou pod č. 3/1958 Sb. a ke smlouvě o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými č. 82/2008 Sbírky mezinárodních smluv. Toto rozhodnutí, jímž byly žalobcovy námitky zamítnuty, bylo žalobci doručeno dne 3.11.2011.

Touto žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 24.5.2013 se žalobce dále domáhal zrušení rozhodnutí ČSSZ označeného č. II. ze dne 8.9.2011 č.j. X., které bylo potvrzeno v řízení o námitkách rozhodnutím ČSSZ ze dne 12.10.2011 č.j. X., jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o odstranění tvrdosti na základě pověření ministra práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, která se vyskytla při provádění zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb. Rozhodnutí o námitkách, kterým byly námitky proti tomuto rozhodnutí zamítnuty, bylo žalobci doručeno dne 3.11.2011.

Žalobce se dále podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ČSSZ označeného číslem II. ze dne 20.7.2012 č.j. X., které bylo potvrzeno rozhodnutím ČSSZ o námitkách ze dne 21.3.2013 č.j. X. Tímto rozhodnutím ČSSZ zamítla žalobci žádost o odstranění tvrdosti zákona o sociálním zabezpečení na základě ministra práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, která se vyskytla při provádění zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

V podané žalobě žalobce dále žádal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 21.3.2013 č.j. X., kterým byly zamítnuty námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č. I. č.j. X. ze dne 20.7.2012, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

V podané žalobě žalobce provedl rekapitulaci jeho jednání s ČSSZ po podání žádosti o starobní důchod před dosažením důchodového věku podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. dne 30.9.2009. Uvedl, že podal stížnost u veřejného ochránce práv, který mu pod zn. 3829/2011/VOP/DR dal za pravdu, že se ČSSZ dopustila v jeho záležitosti pochybení, které spočívalo v bezdůvodných průtahích při vyřizování žádosti. Žalobce uvedl, že vlastní iniciativou sehnal chybějící potvrzení od švýcarské strany a získal tak potřebných 25 roků

pojištění, protože podle rozhodnutí ČSSZ už získal 24 roků a 201 dní pojištění. ČSSZ pak, místo aby schválila předčasný důchod vydáním nového rozhodnutí, bez jakéhokoli upozornění stornovala libovolně dobu pojištění a žalobci neschválila žádost o předčasný důchod rozhodnutím ze dne 20.7.2012. Žalobce vytýká ČSSZ, že nestornovala rozhodnutí č. I. a II. ze dne 5.9.2011, to považuje žalobce za protiprávní. Dle žalobce ČSSZ se srbskou stranou nejednala správným a dostatečným způsobem, čímž došlo ke komplikaci při vyřízení žalobcovy žádosti o starobní důchod. Žalobce proto v žalobě žádal, aby ČSSZ uznala a potvrdila již uznanou výši 3.623 dnů, protože tato doba byla uvedena v roce 1994 v osobním listu důchodového zabezpečení (ELDZ). Žalobce dále uvedl, že dalším okruhem je uznání jeho studia v bývalé Jugoslávii. Žalobce studoval od 1.9.1963 do 5.9.1968 postupně na středních školách v Chorvatsku a Srbsku. V té době i v současné době měla ČSSR a ČR s bývalou Jugoslávií a teď Chorvatskem a Srbskem uzavřené mezinárodní smlouvy o uznání studia. Žalobce uvedl, že podmínkou, aby studium bylo započteno, je rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o postavení tohoto studia na úroveň studia na středních a vysokých školách v ČR. Žalobce uvedl, že tyto podmínky splnil. Zaplacení pojistného se přitom nepožaduje. Žalobce upozornil, že nemohl být vyslán Ministerstvem školství do zahraničí, protože opustil Československo jako dítě a jako nezletilá osoba nepodléhal této povinnosti, ale jeho otec byl vyslán bývalým Československem, takže tato podmínka je splněna. Žalobcův otec byl důstojník Čs. armády a byl v tehdejší Jugoslávii zatčen a dlouhodobě vězněn jako český špión, protože ho pracovník Ministerstva zahraničí Československé republiky udal jugoslávské tajné policii. Tím se pobyt žalobce a celé rodiny v tehdejší Jugoslávii stal nedobrovolným, protože jim bylo zakázáno opustit stát. Žalobce se domnívá, že z toho důvodu je třeba hodnotit dobu studia a pojištění podle Ženevské úmluvy o lidských právech, protože je domovský stát zodpovědný za pomoc svým občanům, v případě žalobce podporou při studiu. Z uvedeného důvodu se žalobce domnívá, že je nutno rozhodnout v jeho prospěch, neboť jeho pobyt v tehdejší Jugoslávii do roku 1968 byl nedobrovolný. Teprve v roce 1968 se rodině podařilo uprchnout z tehdejší Jugoslávie a získat politický azyl ve Švýcarsku.

Dále žalobce poukázal na to, že je od roku 1994 poživatel výsluhového důchodu v letectví na základě poctivě odvedené práce. Žalobci byl přiznán ze 16 roků a 79 dnů zaměstnání a činil 2.155,- Kč. V roce 2011 bylo žalobci sděleno, že mu ČSSZ nemusí uznat dřívější úřední doklad za odpracovanou dobu 16 roků a 79 dnů. Podle žalobce je doba pojištění uznaná úředním dokladem platná dodnes. Dne 20.11.1995 ČSSZ žalobci doručila rozhodnutí, že jeho důchod za výsluhu let byl transformován na částečný invalidní důchod. Žalobce nebyl poučen, jaké budou podmínky tohoto důchodu. Žalobce uvedl, že teprve po mnoha stížnostech reagovalo MPSV ČR vysvětlením, z něhož zjistil žalobce, že důvod nebyl jenom transformace důchodu, ale také úmysl krácení příjmu z výdělečné činnosti. Žalobce považuje tento postup za vydírání, neboť jím byl donucen pobírat místo výsluhového důchodu důchod invalidní. Žalobce s označením své osoby jako „invalidní“ nikdy nesouhlasil. Pracoval od roku 1996 ještě jako plně schopný dopravní pilot a tím, že ho ČSSZ označila za invalidu, porušila letecké předpisy, protože pilot nesmí být invalidní.

Žalobce dále namítl, že ČSSZ nehodnotila dvojnásobkem činnost výkonného pilota, kterou vykonával v souladu se zákonem v roce 1996 pro leteckou společnost.

Žalobce dále ČSSZ vytkl, že nebyl upozorněn na možnost zaplatit za dobu zaměstnání v cizině před 1.1.1996 pojistné na důchodové pojištění pouze do 31.12.1999. Žalobce uvedl, že ČSSZ ho do září 2011 držela v omylu, že jeho osobní list důchodového zabezpečení ze dne 28.6.1994 je platný pro nárok na starobní důchod. Žalobce navíc pokračoval kvůli dlouhodobé

nečinnosti ČSSZ v pracovní činnosti a získal další dva roky pojištění, takže i s dobou pojištění z tehdejší Jugoslávie získal potřebnou dobu pojištění na předčasný starobní důchod, t.j. 25 roků pojištění.

Žalobce z uvedených důvodů žádal, aby soud zrušil shora uvedená rozhodnutí a uložil žalované povinnost uznat dobu studia žalobce v tehdejší Jugoslávii od roku 1963 do roku 1968, dále uložil dorešit dobu pojištění žalobce v Srbsku nebo uznat tuto dobu formou čestného prohlášení ze strany žalobce, aby nedošlo ke zbytečným průtahům. Dále uložil žalované uznat žalobci dobu pojištění od roku 1976 do roku 1993 na základě osobního listu vydaného ČSSZ dne 28.6.2004, eventuálně navrhl, aby to bylo vyřešeno formou odstranění tvrdosti zákona. Žalobce dále žádal, aby bylo uloženo ČSSZ započítat žalobci dobu pojištění činnosti výkonného letce v roce 1990, 1991, 1992 a 1996 dvojnásobkem. Dále žádal, aby bylo ČSSZ uloženo umožnit žalobci doplatit pojistné na eventuálně chybějící dobu pojištění na předčasný starobní důchod a tento schválit.

ČSSZ se k žalobě vyjádřila a navrhla, aby soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť vyšla z toho, že žaloba směřuje pouze proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 20.7.2012 označenému jako I.

Soud tento názor vyslovený ČSSZ ve vyjádření nesdílel, a proto napadené rozhodnutí ze dne 20.7.2012 označené jako č. I. č.j. X. spolu s rozhodnutím o námitkách proti tomuto rozhodnutí vydanému ČSSZ dne 21.3.2013 pod č.j. X. přezkoumal v mezích žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud tento přezkum učinil z toho důvodu, že o námitkách proti rozhodnutí, které žalobce v žalobě označil jako napadené, bylo rozhodnuto dne 21.3.2013 a toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29.3.2013, jak soud zjistil z kopie dodejky předložené soudu ČSSZ dopisem dne 27.9.2013. Znamená to tedy, že žaloba, která byla u Městského soudu v Praze podána dne 24.5.2013, byla podána v zákonné lhůtě dvou měsíců po doručení rozhodnutí žalované vydaného po vydání rozhodnutí o námitkách, tedy po vyčerpání opravných prostředků. Skutečnost, že žalobce v žalobě označil jako napadené rozhodnutí rozhodnutí vydané v I. stupni, neznamená, že žaloba nesměruje i proti rozhodnutí, jímž bylo toto rozhodnutí potvrzeno a žalobcovy námitky zamítnuty, neboť žaloba byla podána v zákonné lhůtě plynoucí od doručení rozhodnutí námitkového, tedy po vyčerpání řádných opravných prostředků. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba je přípustná.

Soud poukazuje v této souvislosti na to, že takto byla posouzena pouze přípustnost žaloby proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 21.3.2013 č.j. X., jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky a potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č. I. č.j. X. ze dne 20.7.2012, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.

Žalobce se domáhal také zrušení rozhodnutí ČSSZ, která byla vydána ve věci jeho žádosti o starobní důchod v roce 2011 dne 5.9.2011 spolu s rozhodnutím o námitkách ze dne 10.10.2011, dále rozhodnutí ze dne 8.9.2011 spolu s rozhodnutím o námitkách ze dne 12.10.2011. Soud zjistil ze správního spisu, že žalobci bylo rozhodnutí o námitkách ze dne 10.10.2011 č.j. X. doručeno dne 3.11.2011 a téhož dne mu bylo doručeno i rozhodnutí o námitkách ze dne 12.10.2011 č.j. X. Žalobce žalobu podal u Městského soudu v Praze dne

24.5.2013. Podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V tomto případě je zákonná lhůta k podání žaloby stanovena v trvání dvou měsíců po doručení rozhodnutí.. V tomto případě, pokud jde o žalobcem napadená rozhodnutí z roku 2011, uplynula lhůta k podání žaloby ke dni 3.1.2012. Pokud se žalobce domáhá zrušení těchto rozhodnutí žalobou podanou u soudu dne 24.5.2013, je tato žaloba podána opožděně. Soud proto žalobu podanou proti shora uvedeným rozhodnutím odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Žalobce se domáhal podanou žalobou rovněž přezkoumání a zrušení rozhodnutí ČSSZ č. II. ze dne 20.7.2012 a zároveň rozhodnutí o námitkách, kterým byly žalobcovy námitky proti tomuto rozhodnutí zamítnuty a toto rozhodnutí bylo potvrzeno dne 21.3.2013 pod č.j. X. Toto rozhodnutí dle sdělení ČSSZ bylo žalobci doručeno dne 29.3.2013. Žaloba byla proto podána v zákonné lhůtě dvou měsíců. Soud proto zkoumal, zda je příslušný k přezkoumání tohoto rozhodnutí. Tímto rozhodnutím byla žalobci zamítnuta žádost o odstranění tvrdosti zákona o sociálním zabezpečení. Soud proto dospěl k závěru, že podle ust. § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nemůže o žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodnout, neboť rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení jsou vyloučena ze soudního přezkumu. Žaloba je proto podle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřijatelná, neboť se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle zákona č. 582/1991 Sb. vyloučeno.

Soud proto žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jako nepřijatelnou.

Soud pak posoudil žalobní námitky ve vztahu k rozhodnutí žalované označenému jako č. I. ze dne 20.7.2012 i rozhodnutí o námitkách proti tomuto rozhodnutí, které bylo vydáno dne 21.3.2013 pod č.j. X..

Z odůvodnění těchto rozhodnutí soud zjistil, že byla těmito rozhodnutími žalobci zamítnuta žádost o přiznání starobního důchodu, neboť žalobce nesplňuje podmínku získání potřebné doby pojištění.

Ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalobci byl od 1.6.1993 přiznán důchod za výsluhu let podle § 40 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. Tento důchod byl žalobci přiznán, neboť byl zaměstnán po dobu potřebnou pro nárok na tento důchod jako výkonný letec. Žalobci byla započtena doba zaměstnání v cizině od 2.5.1976 do 30.4.1990.

Podle § 89 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. byl žalobci tento důchod od 1.1.1996 přeměněn na částečný invalidní důchod, neboť dle tohoto ustanovení se důchod za výsluhu let přiznaný podle předpisů platných před účinností zákona o důchodovém pojištění ve výši, v jaké náležel ke dni 31.12.1995, považoval od 1.1.1996 za částečný invalidní důchod a jestliže jeho poživatel dosáhl ke dni 31.12.1995 důchodového věku, považoval se tento důchod za důchod starobní. Zákon o důchodovém pojištění již důchod za výsluhu let neupravoval. Žalobce byl o této změně informován. Tento částečný invalidní důchod byl poté od 1.1.2010 transformován na invalidní důchod pro invaliditu I. stupně podle článku II. odst.

8 zákona č. 306/2008 Sb., kterým byl změněn zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Dne 30.9.2009 požádal žalobce prostřednictvím Pražské správy sociálního zabezpečení (PSSZ) o starobní důchod před dosažením důchodového věku s datem přiznání 1.10.2009. Žádost pak byla zamítnuta pro nezískání potřebné doby pojištění rozhodnutím ČSSZ č. I. č.j. X. ze dne 5.9.2011. O námitkách pak bylo rozhodnuto dne 10.10.2011 pod č.j. X. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí i připojeného osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že k tomuto datu byla žalobci započtena celkem doba pojištění 24 roků a 201 dní. Nebyla mu započtena doba získaná ve Švýcarsku, neboť v tu dobu ještě neměla ČSSZ k dispozici od švýcarského nositele pojištění vyplněný formulář E205CH. Do uvedené doby 24 roků a 201 dnů byla započtena doba pojištění v Srbsku v počtu 2.304 dnů. ČSSZ v dalším řízení zjistila, že tato doba pojištění žalobci započtena být neměla, neboť tyto doby byly žalobci započteny na základě dokladů jiného pojištěnce. ČSSZ pak přehodnotila dobu pojištění žalobce a konstatovala, že žalobci lze započítat celkem 18 roků a 357 dnů pojištění.

V řízení o odstranění tvrdosti zákona pak byla pro nárok na starobní důchod žalobci hodnocena doba jeho činnosti výkonného letce od 1.7.1990 do 31.12.1990 a od 1.5.1991 do 31.8.1992 dvojnásobkem. Při zápočtu této doby pak byla žalobci hodnocena doba pojištění 20 roků a 300 dnů.

Žalobce ani po započtení těchto dob, t.j. i doby ve Švýcarsku, která byla doložena následně v době od 1.1.1973 do 31.1.1973 a od 1.2.1974 do 30.9.1974, nezískal dobu pojištění potřebnou pro nárok na starobní důchod.

Žalobce v podané žalobě namítal, že mu měla být započtena doba pojištění získaná v Německu. Soud zjistil, že ve správním spise je založen doklad německého nositele důchodového pojištění, z něhož zjistil, že žalobci bylo pojistné vráceno. Žalobci nebyla proto započtena žádná doba zaměstnání (pojištění). Toto bylo potvrzeno dne 3.12.2009.

Pokud žalobce namítal průtahy s vyřizováním jeho žádosti o starobní důchod, poukazuje soud na dopis veřejného ochránce práv, z něhož vyplývá, že veřejný ochránce práv shledal na straně ČSSZ průtahy s vyřizováním žalobcovy žádosti. Pokud jde o postup žalované při rozhodování o žalobcově nároku na starobní důchod, neshledal v něm veřejný ochránce práv pochybení. Poukázal na to, že v případě žalobce, pokud dosáhne věku 65 let, zůstane mu jemu přiznaný invalidní důchod přetransformovaný na důchod starobní. Soud i přes průtahy na straně ČSSZ neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože průtahy v této složité věci nezpůsobují nezákonnost rozhodnutí.

Napadeným rozhodnutím byla vyřízena žalobcova žádost o předčasný starobní důchod, na který vznikne nárok pojištěnci, pokud dosáhne nejméně 25 let pojištění a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše tři roky (§ 31 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009.).

Důchodový věk žalobce byl stanoven podle § 32 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění účinném do 31.12.2009, kdy žalobce důchodového věku dosáhl při dosažení 62 roků a 4 měsíců ke dni 1.10.2009.

Žalobce k tomuto datu nesplnil podmínku získání 25 roků doby pojištění, neboť získal pouze 18 roků a 357 dnů pojištění.

Pokud žalobce namítal, že se jedná o libovůli ČSSZ, která nezjistila žalobcovy doby pojištění v bývalé Jugoslávii, poukazuje soud na to, že ČSSZ podnikla kroky ke zjištění těchto dob pojištění, avšak dle sdělení srbského nositele pojištění nebylo možno žalobci započítat žádnou dobu pojištění. Pokud žalobci byla započítána doba pojištění jiného pojištěnce, stalo se tak omylem a nejednalo se o doby, které získal žalobce.

Žalobce se domáhal uznání studia v bývalé Jugoslávii, avšak tato doba žalobci započtena nebyla neboť srbský nositel pojištění nedoložil, že by žalobci byla srbskou stranou tato doba studia hodnocena jako doba pojištění. Tuto dobu studia rovněž nelze hodnotit jako dobu, kdy byl student Českou republikou vyslán ke studiu v zahraničí, neboť žalobce dlouhodobě v bývalé Jugoslávii pobýval a nejednalo se v jeho případě o takovéto vyslání ke studiu. Skutečnost, že žalobce doložil, že studium, které ukončil v bývalé Jugoslávii, bylo rozhodnutím Ministerstva školství a tělovýchovy hodnoceno jako studium postavené na roveň studiu v ČR, není skutečností, která by byla rozhodná pro započtení doby pojištění. Uznání tohoto studia v ČR jako postaveného na roveň studiu v ČR je pouze dokladem o tom, že lze vycházet z toho, že žalobce dosáhl určité kvalifikace. Pokud jde o žalobcem dokládané doby studia i zaměstnání v bývalé Jugoslávii, nyní Chorvatsko a Srbsko, je třeba vycházet z toho a ČSSZ také z toho vycházela, že v době rozhodování o žalobcově žádosti nebyly uzavřeny smlouvy o sociálním zabezpečení s Chorvatskem a Srbskem. V době rozhodování nebyla ani uzavřena smlouva se SRN nebo Švýcarskem. Od 1.5.2004 se pak vztahy s těmito státy řídily komunitárním právem.

Z uvedených důvodů žalobci proto nemohla být doba získaná v Chorvatsku a Srbsku započtena.

Žalobce v žalobě namítal rovněž nesprávnost postupu ČSSZ ve věci transformace jeho důchodu za výsluhu let na důchod invalidní. Soud poukazuje na to, že v tomto případě bylo postupováno v souladu se zákonem, který tuto transformaci zakotvil v § 89 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Nejedná se tedy o zvlášť ČSSZ, ale o zákonem stanovený postup. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou. V rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno a vydáno v I. stupni dne 20.7.2012 s námitkami vyřízenými ke dni 21.3.2013, se ani otázka transformace žalobcova důchodu za výsluhu let na invalidní důchod neřešila.

Soud neshledal důvodnou ani další námitku, v níž žalobce vytýká ČSSZ, že jej neupozornila na to, že mohl zaplatit pojistné za dobu pojištění získanou před 1.1.1996 v cizině. Soud v této věci neshledal pochybení na straně žalované. Možnost zaplatit pojistné za dobu zaměstnání v cizině byla stanovena do 31.12.1999 a vyplývala ze zákona, a proto nebylo povinností ČSSZ upozorňovat na tuto právní úpravu. Nelze proto klást za vinu ČSSZ to, že žalobce možnost danou zákonem nevyužil.

Soud znovu poukazuje na stanovisko veřejného ochránce práv, který ve svém stanovisku ze dne 11.10.2011 uvedl, že se ČSSZ v případě žalobce průtahů dopustila při vyřizování jeho žádosti o starobní důchod, ale bylo to také způsobeno tím, že žalobcův případ je mimořádně složitý a bylo nutno oslovit nositele pojištění ve více státech a provést rozsáhlá šetření. ČSSZ oslovila cizí nositele pojištění již v říjnu a listopadu 2009 a tyto žádosti několikrát urgovala, např. 15.3.2010 a 22.4.2010.

Žalobce rovněž namítal, že mu nebyla započtena doba důchodového pojištění od 2.5.1976 do 30.4.1990, když mu tato doba byla započtena pro nárok na důchod za výsluhu let podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995.

Soud k této námitce uvádí, že v době rozhodování o nároku na důchod za výsluhu let žalobci byla tato doba započtena, neboť v době rozhodování o tomto nároku bylo možno tuto dobu pro důchodový nárok podle tehdy platného zákona hodnotit. V době podání žalobcovy žádosti o předčasný starobní důchod nebylo již možno tyto doby zhodnotit, a to proto, že se jednalo o doby zaměstnání získané v cizině. Jak bylo již shora uvedeno, bylo třeba za tuto dobu zaměstnání zaplatit nejdříve pojistné, aby mohla být tato doba hodnocena pro nárok na starobní důchod. Žalobce za tuto dobu pojistné neuhradil do 31.12.1999, proto nemohlo být k této době zaměstnání přihlédnuto.

Pokud se v žalobě žalobce domáhal toho, aby soud uložil ČSSZ povinnost uznat dobu pojištění od roku 1976 do roku 1993 na základě úředního dokladu ČSSZ ze dne 28.6.2004 osobní list důchodového zabezpečení anebo toto vyřešit formou odstranění tvrdosti zákona, a dále aby soud uložil žalované povinnost uznat žalobci dobu pojištění činnosti výkonného letce v roce 1990, 1991 a 1992 a 1996 dvojnásobkem, a dále umožnit žalobci doplatit pojistné na eventuelně chybějící dobu pojištění na předčasný starobní důchod a tento důchod schválit, soud uvádí, že v rámci přezkoumání rozhodnutí správního orgánu je možno pouze v případě, že je žalobě vyhověno, zrušit žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení nebo žalobu zamítnout. Není možno při rozhodování o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu správnímu orgánu ve výroku rozsudku uložit konkrétní povinnost. Jak soud již shora v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, nebyly žalobcovy námitky shledány důvodnými, a proto soud nedospěl k závěru, že je ČSSZ povinna vyhovět žalobcovým návrhům tak, jak byly v žalobě konkretizovány. Pokud žalobce žádal, aby byly doby jeho zaměstnání nebo pojištění hodnoceny i formou odstranění tvrdosti zákona, poukazuje soud na to, že v rámci správního řízení bylo rozhodováno o odstraňování tvrdosti zákona a toto řízení nepodléhá soudnímu přezkumu podle ust. § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Soud při přezkumu správního rozhodnutí nemůže rozhodovat o odstranění tvrdosti zákona a nemůže ani správnímu orgánu ukládat povinnost takto postupovat.

Protože soud neshledal žalobcovy námitky důvodnými, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí žaloby.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána a žalované nenáleží ze zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 20. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová